

WRAAKENGEL

Eerder verschenen van Joost Vandecasteele

Massa

Jungle

Bella

Joost Vandecasteele

WRAAKENGEL

Roman

LEBOWSKI PUBLISHERS
AMSTERDAM 2019

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

De auteur ontving voor dit boek een werkbeurs van het Vlaams Fonds voor de Letteren.

© Joost Vandecasteele, 2019
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2019
Omslagontwerp: Bart Heideman
Auteursfoto: Geertje De Waegeneer
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4639 9
ISBN 978 90 488 4640 5 (e-book)
NUR 301

www.lebowskipublishers.nl
www.joostvandecasteele.be
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv
Meld je aan voor de nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste boeken van Lebowski Publishers via www.lebowskipublishers.nl/nieuwsbrief

Alle rechten voorbehouden
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Voor Geertje DW.
Ja, jij.

I

Hij komt aangestormd met zijn broek in de hand en raakt haar recht in het gezicht. De metalen gesp van de riem scheurt haar wang open, Esther gilt van de pijn. Nog voor hij een tweede keer kan uithalen, deinst de man terug. Misschien is dit toch geen inbraak, denkt hij, misschien is het gewoon een vreselijk misverstand. Maar haar gegil is geen teken van overgave, het is de aankondiging van haar transformatie. Zij is nu aan de beurt. Zijn agressie heeft iets in Esther ontketend dat al in haar sluimerde sinds ze van huis vertrok.

Zij het met enige vertraging.

‘Heeft iemand mijn sleutels gezien?’

Haar vraag lokte geen reactie uit, noch bij haar dochter, de achtjarige Lucy, noch bij haar zestienjarige babysitter. Elk staarden ze naar hun eigen scherm. Toen Esther de vraag herhaalde klonk er alleen een tweestemmig ontkennend gegrom.

Toen ze eindelijk de autosleutels in haar eigen jas had gevonden, begon de even panische zoektocht naar haar gps. En ze had al zo weinig tijd. Vooral nu er meerdere mannen bij waren betrokken. Het liefst had Esther nog een halfuur extra gehad voordat alle chaos en geweld zou losbarsten. Maar Lieselot de babysit was onverbiddeijk. Om tien uur zou haar vader voor de deur staan en dan moest Esther terug zijn.

De enige reden waarom ze met deze voorwaarden instemde, was omdat een avond zoals deze haar zolang is ontzegd. De

vorige opdracht, nu drie weken geleden, moest ze annuleren. Ze probeerde toen nog op het laatste nippertje de ingehuurde puber af te bellen, maar hoorde aan de andere kant van haar deur het telefoongerinkel. Ze had geen andere keuze dan de zestienjarige binnen te laten en zelf te vertrekken, met geen enkel plan en niemand om mee af te spreken.

Op een avondje uit met haar man Simon hoefde ze ook niet rekenen, aangezien hij weer tot laat moest doorwerken vanwege een nieuwe belangrijke zaak voor zijn advocatenkantoor. Dat ging nu al maanden zo. Soms vertelde hij trots over een verkregen vrijspraak en beloofde hij dat ze het zouden vieren met een etentje. Maar die belofte werd nooit ingelost en nooit drong Esther echt aan. Ze voelde wel dat hij het succes liever met zijn collega's vierde dan dat hij thuis alle fitnesses van de zaak moest uitleggen voordat Esther kon begrijpen wat ze precies moesten vieren.

‘Dus de rechter heeft hem failliet verklaard? En dat is goed? Ah oké, gefeliciteerd.’

Die avond kon ze niks beters verzinnen dan zich te verschuilen in een bioscoop. Na afloop had ze last van felle lichtflitsen in haar ogen omdat een vrouw vóór haar het hele plot bericht na bericht doorstuurde naar een vriendin, als een soort archaische vorm van piraterij.

Toen ze eindelijk haar TomTom had gevonden lag ze al een kwartier achter op schema.

‘Lieselot, er is nog lasagne in de oven.’ Fluisterend voegde ze eraan toe dat er nog chips en cola verstoppt zaten onder in de kast. ‘Achter de schoonmaakspullen.’

‘Toch geen paprikachips? Want daar hou ik niet van,’ zei de babysitter veel te luid.

‘Ik wel,’ juichte haar dochter en ze begon meteen alle kasten in de keuken open te trekken. Al na drie seconden trof ze de buit aan achter de ruitenreiniger.

‘Die zijn niet voor jou,’ zei Esther.

‘Maar ze lust geen paprika, zei ze!’ zei Lucy.

‘Dat is waar, dat heb ik gezegd,’ voegde de babysit er weinig behulpzaam aan toe.

‘En je had daarnet geen honger... laat maar, ik moet vertrekken. Lieselot, ik ben dus om tien uur terug, het kan iets later zijn, maar...’

‘Nee, tien uur. Anders ga ik nu al naar huis.’

‘Jaaa, mama blijft thuis.’

‘Nee, mama blijft niet thuis. Het is goed, ik ben om tien uur terug, beloofd.’

‘Maar ik wil dat jij voorleest,’ smeekte Lucy met haar mond die al bespikkeld was met oranje kruimels.

‘Lieselot kan ook heel goed voorlezen. Toch?’

Maar de babysit haalde haar schouders op en mompelde dat ze wel een strip zou kiezen.

‘Ik heb al iets klaargelegd op de bank,’ zei Esther tegen beter in toen ze het huis eindelijk verliet.

Als een luie versie van de sprekende klok vindt Lieselot het ook nog eens nodig om elk halfuur een bericht te sturen met de tijd die nog rest. Nog een uur heeft Esther, terwijl ze kostbare minuten verliest met het zoeken van een parkeerplaats. Vóór haar een tergend trage auto die net als zij hoopt op die ene legendarische lege plek in deze veel te volle straten. Achter Esther barst een toetertirade los. In de achteruitkijkspiegel ziet ze de chauffeur tieren in het ijle.

Esther hoeft hem niet te kunnen horen om te weten dat het grootste deel van zijn speekselpreek aan haar is gericht, ook al heeft ze niks te maken met de slakkengang van de andere chauffeur. De woede van de man glijdt als weggeblazen sigarettenrook haar auto binnen en trekt een siddering door haar ruggengraat. Even sluit ze de ogen, om deze sensatie nog wat langer te koesteren.

Hierdoor botst ze bijna tegen de auto voor haar wanneer deze het zoeken opgeeft en zich illegaal voor een garagepoort installeert. Pas na drie keer rondrijden vindt ook Esther een plek. Opnieuw toert de auto achter haar, om haar weg te jagen en zelf de plek in te nemen. Normaal gesproken zou ze nu extra langzaam inparkeren om een maximale irritatie op te wekken, maar de deadline van de babysit dwingt haar tot haast.

Esther stapt uit, de autopapieren in haar handtas en het handschoenenkastje open. Ze weet dat kinderspeelgoed en strips op de achterbank een ingetikte ruit niet zullen voorkomen. Een auto als die van haar, zonder deuken en krassen, kon in deze buurt net zo goed onder een immense pijn staan met de boodschap: 'Hey, probeer deze eens'.

Het laatste cijfer van het adres op het papiertje is volgens haar een zes. Om zeker te zijn krabt ze met haar nagel het opgedroogde bloed weg. Niet van haar, maar van de jongeman die ze meteen na de komst van Lieselot opzocht en heeft moeten overtuigen om zijn vrienden te verraden.

Als enige van het groepje studenten woonde hij nog thuis. Waar de rest zich verschool, wist ze niet. Het leek haar niet verstandig om als veertigjarige vrouw aan te bellen en aan zijn moeder te vragen of ze even naar zijn kamer mocht. Om vervolgens na veel geschreeuw en gescheld weer beneden afscheid te nemen en haar te complimenteren met de inrichting van haar huis.

'Mooi interieur, mevrouw.'

Esther bleef wachten tot de jongen het ouderlijk huis verliet. Toen hij met de fiets naar de voetbaltraining vertrok, volgde ze hem op een onverdachte afstand met de auto. Ook al leken ze de enige twee wakkere wezens in de sluimerende woonwijken, ze schoot pas in actie toen hij een verlaten landweggetje in sloeg. Ze ging nijdig dicht naast hem rijden, haar gezicht

afgedekt door de telefoon die ze tegen haar oor drukte. Haar zijspiegel tikte tegen zijn stuur, zodat hij bijna in de sloot kantelde. Met zijn vlakke hand klopte hij op het dak van de auto. Esther week uit zodat hij wel moest remmen om een aanrijding te voorkomen. Hij begon te vloeken en te roepen. Het gif van zijn woede infecteerde Esther en in een mum van tijd kreeg ze hem op zijn knieën en verschafte hij haar de gewenste gegevens.

‘Nummer 146’, stond er duidelijk geschreven, na het verwijderen van de bloedvlek. Maar omdat de bewoners van deze straat ooit collectief hadden besloten om hun postbode te kwellen door nergens huisnummers te plaatsen, verliest Esther nog meer tijd bij het zoeken naar het juiste smalle rijtjeshuis. Een sticker met opengesperde vrouwenbenen rond de bel verradt dat er zich binnen studenten bevinden.

Om geen argwaan bij toevallige passanten te wekken, prutst Esther wat onhandig met haar eigen sleutel in het slot. Wanneer ze zeker weet dat niemand haar in de gaten houdt, beukt ze ertegen met haar elleboog. Maar de deur geeft geen krimp.

Esther neemt een korte aanloop, haar schouder een stormram. De deur bezwijkt, zwaait open met een dreun als een paukenslag. De pezige man met zijn jeans in de hand komt op het lawaai af. Zijn lijf is bedekt met moedervlekken, alsof een boze heks ooit boven zijn wieg nieste en hem met haar zwarte snot vervloekte.

‘Is dit nummer 146?’

Het antwoord op haar vraag is een klap in het gezicht. Tegelijk met haar gegil vult Esthers lijf zich met een kracht die maar één doel heeft: hem meer pijn toebrengen dan hij haar. Nog voorovergebogen spant ze haar hand tot een versteende vuist. Sneller dan het oog registreren kan, treft ze hem in de zij met

een stoot die hem de adem beneemt. Een tel later volgt een slag in de maag, grienend smelt hij tot op de grond.

Maar Esther is nog niet klaar met hem, ze heeft heel specifieke instructies gekregen. Ze rukt zijn handen weg van zijn kruis dat hij angstvallig probeert te beschermen, het laatste bastion van zijn mannelijkheid. Ze negeert zijn snikkende smeekbede en met één welgemikte trap verbrijzelt ze wat nog van hem over was.

Nog drie kwartier en nog twee mannen te gaan. In elk geval *minstens* twee. Esther haast zich naar boven, waar alle deuren dicht zijn en geen levende ziel te bekennen is. Ze houdt haar adem in om de kleinste storing in de stilte te kunnen opvangen. Op dat moment verbreekt het trillen van haar smartphone de diepe concentratie.

Misschien is het de babysit, denkt Esther. Misschien is er iets met Lucy of is ze vergeten waar de cola verstopt is. Haar overpeinzingen dempen haar kracht tot die weinig meer is dan wat nerveus gerommel in haar buik.

Als ze de telefoon checkt ziet ze dat het Simon is. Het zal nog later worden dan hij al dacht.

‘Dus je hoeft niet op te blijven voor mij. X.’

Vooraf die x op het einde ergert haar, na tien jaar samen verdient ze iets meer dan een medeklinker. Maar hun huwelijk voelt sowieso al geruime tijd als een overeenkomst tussen twee volwassen huisgenoten met een gedeelde lening en een kind, en af en toe dronken seks. Misschien is dat na een decennium samen het hoogst haalbare, maar Esther betrapte zich er de laatste tijd op dat ze overdag gespreksonderwerpen begon te noteren om die ’s avonds te gebruiken wanneer Simon eens op een redelijk uur thuiskwam en naast haar op de bank plofte. Om vervolgens ’s nachts die schaarse conversaties te analyseren en tot ’s ochtend te liggen piekeren over een detail. Zo was het haar opgevallen dat hij in plaats van ‘Ik hou van jou’ vaker ‘Ik

zie je graag' gebruikte. Het eerste een waarachtige verklaring van liefde aan de ware, het tweede een wegwerpantwoord op een vervelende vraag.

Toch maakt ze zich geen zorgen over het voortbestaan van hun huwelijk. Want ondanks alle signalen van sleur koestert ze dit vertrouwde gevoel van comfort en lijkt geen van beiden te verlangen naar iemand anders om helemaal vanaf nul mee te beginnen.

Nadat ze de app heeft beantwoord – inclusief een extra medeklinker – hoort Esther naast haar een zacht gekraak. Een deur opent zich op een kier, net ver genoeg om een half gezicht te zien. Hoewel haar kracht nog te gering is om op te vertrouwen, rent ze op de deur af, werpt zich in de kamer en stoot zo een gezette jongeman omver. De kamer ruikt naar verschaald bier en volgespoten zakdoekjes, met daarbovenop nog de knisperende stank van veel te veel goedkope deodorant. De student blijft op de grond liggen, met zijn handen voor zijn gezicht. Zijn verslagen houding verzwakte haar nog meer. Ze moet hem kwaad zien te krijgen en snel, voor haar kracht volledig vervaagt en plaatsmaakt voor angst.

Esther tikte met de punt van haar schoen tegen zijn vingers. De jongen krimpt nog verder ineen.

'Sorry, ik zal het nooit meer doen,' piept hij.

'Geen sorry zeggen,' zegt Esther.

'Oké, het spijt me.'

'Dat bedoel ik niet. Je moet mij uitschelden. Je mag zelf kiezen hoe. Noem mij een trut of een hoer. Slet is ook goed. Je mag zelfs combinaties maken. Het maakt niet uit. Kies gewoon een belediging. Je kent er meer dan ik.'

'Wat?'

'Wat is geen belediging. Idioot. Dat wel. Snap je het verschil nu?'

'Maar ik wil niet,' snikt hij en hij rolt als een egeltje in elkaar.

‘Je hoeft niet te roepen, je mag ook fluisteren, je mag slaan. Maar doe iets, word kwaad op mij.’

‘Ik weet niet waarom. Ik heb niks misdaan.’

‘Niet liegen. Je weet heel goed wat jij... wat jullie gedaan hebben.’

‘Nee, echt niet. Ik zweer het. Ik ben onschuldig.’

‘Meen je dat? Ben je echt zo laf? Eerst verkrachten jullie godverdomme met zijn allen een vrouw en dan durf je dat niet eens toe te geven?’

‘Wat? Nee... wacht. Dat is niet waar. We hebben haar niet verkracht. Het liep gewoon uit de hand, zij was dronken, wij ook. Ze zei ook niks, toen we... dus... ze liegt, echt waar, zij zei iets anders.’

‘Wat? Wat zei ze?’

‘Ik... ik weet het niet meer.’

‘Zei ze soms dat jullie alles mochten filmen? Zei ze dat?’

‘Nee...’

‘Zei ze dat jullie haar daarmee mochten chanteren? Zei ze dat ook?’

‘Nee... Maar daar was ik ook tegen. Dat was niet mijn idee.’

‘Van wie dan wel?’

‘Dat was *mijn* idee.’

De derde man die plotseling achter Esther is opgedoken mept haar meteen, hard en gemeen. Esthers kracht ontwaakt weer in volle glorie – geen pijn, geen angst, niks weerhoudt Esther nu om deze opdracht af te handelen.

Met haar elleboog slaat ze hem in de mond, met zo’n snelheid dat zijn tanden verbrijzelen tot scherpe stompjes. In één vloeiende beweging draait ze zich om haar as, en treft hem met haar rechtervuist precies op dezelfde plek. Als een berenval klappen zijn kaken dicht en boort zijn kapotte gebit zich in haar huid. Muurvast zit ze. Elke poging om zich los te rukken, maakt het alleen maar erger.

De man op de grond ziet Esthers benarde situatie als een kans om ook eens te slaan. Hij klautert overeind en bestookt haar met enkele ongecoördineerde klappen; het is eerder vervelend dan gevaarlijk.

Met haar linkerhand rond haar pols probeert Esther zich vrij te wrikken, maar haar pogingen doen het hoofd van de bijtende man hard tegen de muur bonken, waardoor zijn tanden zich nog dieper in haar pols dringen, tot hij eindelijk het bewustzijn verliest.

Esther grijpt hem bij zijn haren om zich uit zijn kaakklem te kunnen bevrijden. Intussen is de dikke man nu met zijn vlakke hand op de zijkant van haar borsten aan het slaan.

‘Laat hem los,’ krijst hij.

‘Dat probeer ik net,’ zegt Esther.

‘Wat?’

‘Ben je daar weer met je wat?’

‘... wat?’

Om van zijn repetitief gezeur af te zijn trapt ze tegen zijn in vet verpakte knie die meteen een kwartslag draait. Nadat hij nauwelijks een minuut rechtop heeft gestaan belandt hij weer op de grond. In zijn val grijpt hij Esther bij de enkel waardoor ze haar evenwicht verliest en door het gewicht van de andere man achterovervalt.

Door de harde klap op de vloer lost hij eindelijk zijn grip rond haar hand. Met haar voeten trapt Esther op het gezicht van de kerel, die haar enkel loslaat en als een opgeschrikt insect naar de hoek van de kamer kruipt.

Nu de twee laatste mannen zijn verslagen sijpelt haar kracht langzaam weg. De stekende pijn in haar knokkels maakt duidelijk dat ze minder kan incasseren en dat ze nu snel moet handelen. Met haar laatste krachten smijt ze de bewusteloze kerel tot bij zijn vriend op de grond. Als hij diens verwoeste mond ziet gilt hij het uit.

‘Waar is het filmpje?’ roept ze hard om boven het gekrijs uit te komen.

De man bedaart onmiddellijk. ‘Op zijn telefoon,’ zegt hij en hij wijst naar zijn kameraad.

‘En waar ligt die?’

Hij haalt zijn schouders op.

‘Bel hem, ik wil dat ding horen rinkelen.’

De jongen grabbelt in zijn broekzak om zijn telefoon te pakken en al gauw klinkt er uit de andere kamer een hijgerig hiphopdeuntje. Esther haast zich richting het geluid en vindt het toestel onder een stapel handboeken sociologie. Vervolgens hurkt ze neer bij de snikkende student.

‘Stop even met huilen, man. Luister en denk goed na voor je antwoordt. Als je maar één leugen vertelt, dan kom ik terug en wordt het nog erger. Begrijp je mij?’

‘Ja, ik begrijp het.’

‘Heel goed. Hebben jullie een kopie van dat filmpje?’

De man schudt zijn hoofd.

‘Zeker weten?’

Weer schudt hij het hoofd.

‘Hoezo nee? Je weet het niet zeker?’

‘Nee, jawel, ik bedoel dat er geen kopie is.’

‘Dan moest je knikken,’ zucht Esther.

Nu knikt de man zo driftig en gedwee dat het bijna aan-
doenlijk wordt. Esther staart naar zijn gezwollen gezicht, de
verwondingen die hij nog een leven lang zal moeten dragen.
Deze opwelling van medelijden is het teken dat ze nu echt
moet vertrekken.

‘Het spijt me, mevrouw. Zo ben ik niet. Niet meer.’

Esther ziet hoe hij doodsbang haar blik probeert te ontwijken.

‘Gelooft u mij niet?’

‘Het is het beste als je alles eerst ontsmet. Anders gaat het

ontsteken en zal het nog meer pijn doen. Maar voordat je dat doet ga je eerst de politie bellen. Je zegt je naam, je adres en wat jullie hebben gedaan. Het slachtoffer zal zich morgen melden bij een politiekantoor en aangifte tegen jullie doen met genoeg screenshots als bewijs. Ze heeft genoeg om jullie te laten vastzetten. Maar ze wilde jullie eerst laten boeten. En terecht. Ik ga pas weg als je klaar bent met bellen. Dan zal ik je geloven.'

Er is geen tijd om te wachten tot ze de sirenes hoort. Esther rent terug naar de auto, terwijl ze bloed van haar wang veegt. Omdat een bestelbusje zich aan haar bumper heeft vastgezogen moet ze even heen en weer manoeuvreren om uit de krappe plek te komen. Volgens de TomTom duurt het nog eenentwintig minuten tot ze thuis is. Daarna zijn er nog zeven minuten tot de vader van Lieselot aanbelt.

Ze drukt het gaspedaal in, al is haar haast het resultaat van een schaamteloze leugen van Lieselot. Op de avond dat Esther uit pure armoede in haar eentje naar de bioscoop was geweest, was ze keurig om halfelf thuis. Perfect op tijd. Maar de volgende dag belde Lieselots vader: zijn dochter was doodop, en hoe kon het ook anders als Esther pas om twee uur 's nachts was komen opdagen? En dat op een schoolavond. Elke ouder zou de geur van mentholsigaretten en wodka met appelsmaak hebben opgemerkt die ongetwijfeld uit de mond van het meisje walmde, behalve haar vader, heilig overtuigd van de reinheid van zijn dochter en blind voor de zuigzoenen in haar nek. Hij gaf Esther nog één kans: op tijd thuis, of geen babysit meer. Eerst polste Esther nog bij Amber die door de rest van de buurt wordt aanbeden als een engel op sneakers, maar deze goeie fee à zes euro per uur is al gereserveerd tot ze afstuderen zou, terwijl ze Lieselot een kwartier op voorhand kan bellen en altijd beschikbaar is: ze grijpt elk excuus aan om aan haar ouderlijk huis te ontsnappen en zich te goed te doen aan an-

dermans wifi. Bijkomend voordeel is dat ze nauwelijks opkijkt van haar scherm als Esther onder de bulten en schrammen weer thuiskomt. Kortom, Esther had geen andere keus dan de ridicule eisen van de vader in te willigen.

Het verkeer is niet vooruit te branden. De TomTom corrigeert de resterende zeven minuten genadeloos naar vier, en na een zoveelste stoplicht naar drie. Opnieuw trilt haar telefoon: *waar blijf je?*

‘Ik ben onderweg verdomme,’ roept Esther, maar verstuurt het niet.

Ver boven de snelheidslimiet racet ze over een provinciale weg waar een flinkerend lichtbord haar teleurgesteld berispt, vanuit de naïeve veronderstelling dat hardrijders evenzeer onder de indruk zijn van een trieste smiley als een driejarige van een sticker als beloning nadat hij keurig zijn bordje heeft leeggegeten. Esther slaat links af, ze is nu vlakbij.

‘Ik haal het, ik haal het.’

Nog een laatste verkeerslicht waar ze op het randje tussen oranje en rood doorschiet en eindelijk rijdt ze haar straat in. Waar ze onmiddellijk op de rem trapt. Zoals iedereen in de straat heeft ze de beschikking over een eigen garage en zoals iedereen parkeert ze haar auto toch op straat, een extra stukje territorium. Maar op haar vaste plek, voor haar brievenbus, staat een auto die ze niet herkent.

Met haar handen om het stuur geklemd en haar motor nog natikkend van de hevige inspanning blijft ze midden op straat stilstaan. Nauwlettend houdt ze de auto in de gaten, alert op elke beweging. Zo ongenaakbaar als ze zich waant als ze haar kracht voelt opwellen, zo klein voelt ze zich nu bij de gedachte ontmaskerd te worden. Dan verschijnt er op haar telefoon een nieuw bericht van Lieselot: ‘Waar zit je? Mijn pa is er!!!!!!’

‘Hij is te vroeg,’ vloekt Esther.

Toch zeker twee minuten, rekent ze snel uit. Ze rijdt stap-

voets verder langs de auto en ziet een papperige kerel wiens gezicht wordt verlicht door zijn smartphone. Zo vader, zo dochter. Even kijkt hij op en toont haar zijn kolossale horloge, het soort dat alleen mannen boven de vijftig kopen, alsof hun leven pas compleet is nu ze het juiste tijdstip in Sydney weten.

Ze knikt hem toe, haar hoofd een kwartslag gedraaid om de snee in haar wang te verbergen. De man reageert niet. Esther parkeert haar auto voor het huis van de burens en kan zich nu al de verwijtende blikken inbeelden als ze morgenvroeg met Lucy naar school vertrekt.

Lieselots vader stapt uit en begint hardop terug te tellen vanaf veertig. In de deuropening verschijnt Lieselot, haar armen gekruist; slechts een kamerjas ontbreekt om het beeld van een bezorgde moeder compleet te maken.

‘Waarom heb je niet gereageerd op mijn berichtjes?’ vraagt ze.

‘Sorry,’ stamelt Esther, haar knokkels nog brandend van de vuistslagen.

‘23, 22, 21...’

‘Ik zal de volgende keer echt antwoorden.’

‘17, 16, 15...’

‘Heb je het geld op de keukentafel gevonden?’

‘Er lag niks,’ liegt Lieselot. Ze lijkt verongelijkt dat ze geacht wordt zelf op zoek te gaan naar haar centen.

‘Nee? Dat is... vreemd.’

‘4, 3, 2, 1. En tien uur! Dat was op het nippertje, mevrouw Booms,’ buldert de man.

Opnieuw verontschuldigt Esther zich, ook al kan haar opnieuw niks verweten worden. Ze ziet hoe Lieselot haar hand heeft uitgestoken, alsof het bedrag op de keukentafel op magische wijze in haar hand zal komen fladderen. Ze kijkt Esther aan, net op het moment dat een dikke druppel bloed langs

haar kin glijdt. De babysit fronst even bij de aanblik van de gehavende wang.

‘Weet je wat, Lieselot. Je hebt zulk goed werk geleverd, ik zal jou iets extra’s geven. Hier, kleiner heb ik niet,’ zegt Esther en ze geeft de babysit het dubbele van wat ze hadden afgesproken.

Het meisje interpreteert het gebaar meteen als een poging tot omkoping en valt moeiteloos terug in de babysitmodus.

‘Dank, mevrouw Booms. Ze is heel lief gaan slapen. En de lasagne was heerlijk.’

‘Fantastisch,’ zegt Esther, even gespeeld enthousiast. ‘Ik weet niet hoe je het doet, maar niemand krijgt haar zo gemakkelijk in slaap als jij.’

‘Misschien moet je haar ook eens naar een leuk filmpje laten kijken in plaats van die saaie kinderboeken voor te lezen.’

‘Een filmpje voor het slapen gaan? Ik weet niet of dat... oké, dank voor de tip,’ mompelt Esther, terwijl ze toekijkt hoe Lieselot weer wordt opgeslorpt door haar scherm. Ze ontvangt een bericht dat haar opnieuw transformeert tot een tienercliché; haar vader moet haar onmiddellijk naar een feestje brengen.

‘Het is van levensbelang, pa.’

‘Maar je hebt morgen school,’ protesteert de man zwakjes. Het laatste wat Esther opvangt voor ze weggrijden, is een flard van zijn smeekbede om het alsjeblieft niet te laat te maken.

Binnen ontvangt Esther weer een bericht van Simon.

‘Bijna klaar. X.’

Deze keer stuurt ze niks terug. Het lijkt hem niet te storen, nooit beschuldigt hij haar van enige desinteresse. Misschien omdat hij zich dan ook vrij voelt om nooit naar haar dagelijkse bezigheden te vragen. Een relatie in stand gehouden door wederzijds schouderophalen.

Voor de uitputting haar volledig verplettert, sleurt ze zich naar de badkamer om de schade aan haar lichaam op te me-

ten. Onder de helwitte lampen bekijkt ze zichzelf grondig in de spiegel. Ze ziet een vrouw van veertig, met een lijf dat haar leeftijd onderstreept. Ze observeert de ophopingen van vet in haar heupen en dijen, haar halflange zwarte haren klitterig van het zweet en nergens tekenen zich spieren af die ook maar een fractie van haar verborgen kracht zouden kunnen verraden. Geroutineerd ontsmet ze de wonden in haar gezicht en hand.

Gehuld in een ruimvallende broek en sweater sluipt ze de kamer van Lucy binnen. Haar dochter heeft zich weer in een vreemde houding genesteld, met een kussen op de grond en één been bengelend uit het bed. Als ze het laken terug over het kind drapeert, herhaalt Esther zachtjes de belofte om nooit meer een opdracht te aanvaarden, om nooit meer het risico te lopen haar gezin te verliezen. Een belofte die ze gedoemd is te verbreken. Want na een avond als deze is het een kwestie van aftellen tot haar kracht zich niet langer gedeisd kan houden en haar lijf een vijand eist.

Ze sloft de trap af naar beneden. Als ze op de bank wil gaan zitten kan ze nog net een vol bord lasagne ontwijken. Zonder te kauwen werkt ze enkele happen weg en zet het journaal aan om te kijken of er melding wordt gemaakt van een paar toegetakelde jongens, gevolgd door een schets van haar gezicht met een oproep om tips door te bellen naar een telefoonnummer dat je onmogelijk kunt onthouden. Niet dat zo iets ooit eerder is gebeurd, maar toch blijft het steeds een spannend moment – als een soort test van hoe voorzichtig ze is geweest. Esther blijft kijken tot het weerbericht is geweest en stuurt dan een berichtje naar de vrouw die haar deze opdracht heeft gegeven. Meteen volgt een reactie: de vrouw vraagt of ze mag bellen. Hoewel Esther dit liever niet heeft, is ze te moe om een goede reden te bedenken waarom het niet mag.

‘Ja?’

‘Dus... het is gelukt?’ vraagt de vrouw.

Haar stem komt nauwelijks boven het gezoem van haar koelkast uit. Esther probeert zich voor te stellen hoe de vrouw daar nu zit, op de kille keukenvloer, fluisterend om niemand wakker te maken.

‘Ik heb gedaan wat je gevraagd hebt. Morgen is het aan jou.’

‘Ik weet het... maar ik durf niet.’

‘Dan niet.’

‘Hoezo, dan niet?’ vraagt de vrouw verbaasd.

‘Gewoon, het is jouw keuze.’

‘Ik vind het moeilijk. Dat begrijp je toch wel? Ik heb het ook aan niemand verteld, wat er gebeurd is. Behalve aan jou. Zelfs mijn eigen vriend weet van niks. Hij begint vervelend te doen omdat ik zo weinig zin heb in...’

Esther onderbreekt de vrouw. ‘Luister, dit gesprek moet je niet met mij voeren. Dat is niet wat ik doe. Snap je? Daar ben ik volgens mij heel duidelijk over geweest. Wat jij morgen ook besluit te doen, ik heb daar niks mee te maken. Oké?’

‘Oké... dank je.’

‘Ik heb gewoon gedaan waar je voor betaald hebt.’ En ze hangt op.

Na het gesprek sleurt Esther zich weer naar boven, om in een mum van tijd te verdwijnen in een diepe slaap. Ze hoort nog wel vaag hoe Simon even later thuiskomt, hoe hij geruime tijd onder de douche gaat staan. Geurend naar shampoo en munttandpasta vleit hij zich naast haar neer. Esther vraagt zich niet af waarom hij zich zo heeft opgefrist voor het slapengaan. Waarom zou ze?